

नित्यस्य सुखस्यानुपलब्धेहेतुमुपन्यस्यन्तेति निराकरोति अत्रोच्यते इत्यादिना अन्ततात्सत्त्वात्स्वाभ्यामनिर्वचनीयादज्ञानान् तमः अविद्या अनित्याधुचिदुःखरूपेषु देहादिषु नित्यत्वशुचि त्वसुखत्वशुचि रूपो विपर्यासः ॥ १ ॥ अस्य विपर्यासस्याभावे नित्यं सुखं प्रकाशत इत्याह यस्त्वैतिरिति एतदेव स्वर्गपदाभिधेयमित्याह न चैन इत्यादिना तस्मात्स्वर्गाधिनां प्रवृत्तिः सुखार्थे वेतियुक्तमुक्तं सुखान्तरमस्तीति ॥ १ ॥ १३ ॥
 ॥ १४ ॥ ऐहिकं सुखं तुच्छीकृत्य यथा स्वर्गार्थं सर्वबुद्धिमतः प्रवर्तते एवं स्वर्गमपि क्षयिष्णुत्वेन तुच्छीकृत्य बुद्धिमत्तरामोक्षसुखार्थं यतंत इत्याह पृथिवीति सर्वभूतानां जनित्री अविद्या पृथिवीव पृथिवी सर्वेषां क्लेशा नां क्षेत्रमूला यथा त्रानुभूयते तद्विधाः अनंतं क्षेत्रा संततिक्षेत्रमूलास्तत्र स्वर्गं स्त्रियः संति यथा त्रानुमानविद्यावानेकक्षेत्राभाजनं तथा तत्र प्रजापतिः तस्यापि सोवित्रेण सनारमत प्रजापतिर्वैत्वा दुहितरमभ्यध्यायत्

भृगुरुवाच अत्रोच्यते अन्ततात्सत्त्वतमः प्रादुर्भूतं तत्तत्तमो ग्रस्ता अधर्ममेवानुवर्तते न धर्मं क्रोधलोभहिंसा मृतादिभिरवच्छन्ना न खल्वस्मिँहो केनामुत्र सुखमाप्नुवन्ति विविधव्याधिरुजोपतापैरवकीर्यते वधबंधनपरिक्षेपशदिभिश्चक्षुत्पिपासाश्रमकृतैरुपतापैरुपतप्यंते वर्षवातात्युष्णातिशीतकृतैश्च प्र तिभयैः शारीरैर्दुःखैरुपतप्यंते बंधुधनविनाशविप्रयोगकृतैश्च मानसैः शौकैरभिभूयंते जरा मृत्युकृतैश्चान्यैरिति ॥ ११ ॥ यस्त्वैतैः शारीरमानसैर्दुःखैर्न संस्पृश्यते स सुखं वेद ॥ न चैते दोषाः स्वर्गप्रादुर्भवंति तत्र खलु भवंति ॥ १२ ॥ सुसुखः पवनः स्वर्गं गंधश्च सुरभिस्तथा ॥ क्षुत्पिपासाश्रमो नास्ति न जरा न च पापकं ॥ १३ ॥ नित्यमेव सुखं स्वर्गं सुखं दुःखमिहोभयं ॥ नरके दुःखमेवाहुः सुखं तत्परमं पदं ॥ १४ ॥ पृथिवी सर्वभूतानां जनित्री तद्विधाः स्त्रियः ॥ पुमान् प्रजापतिस्तत्र शुक्रं ते जोमयं विदुः ॥ १५ ॥ इत्येतल्लोकनिर्माणं ब्रह्मणा विहितं पुरा ॥ प्रजाः समनुवर्तते स्वैः स्वैः कर्मभिरावृताः ॥ १६ ॥ इति श्रीमहाभारते शांति ० मोक्ष ० भृगुभरद्वा जसंवादे नवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १९० ॥
 ॥ १९ ॥ भरद्वाज उवाच दानस्य किं फलं प्रादुर्धर्मस्य चरितस्य च ॥ तपसश्च सुतस्य स्वाध्यायस्य द्रुतस्य वा ॥ १ ॥ भृगुरुवाच द्रुतेन शान्त्यते पापं स्वाध्यायैः शांतिरुत्तमा ॥ दानेन भोगानित्याहुस्तपसा स्वर्गमाप्नुयात् ॥ २ ॥ दानं तु द्विविधं प्राहुः परत्रार्थमिहैव च ॥ सद्भ्यो यदीयेत किंचित् तत्परत्रोपतिष्ठते ॥ ३ ॥ असद्भ्यो दीयेत यत्तद्दानमिह भुज्यते ॥ यादृशं दीयेत दानं तादृशं फलमश्नुते ॥ ४ ॥

तस्य रुद्रः शिरोहरत्तमधुकैटभौतं हंतुमुच्यते यक्षराक्षसास्तं यभितुमुच्यता इत्यादिश्रुतिरिति भिस्तस्यापि भयारत्यादिप्रतिपादनात् एतावांस्तु विशेषः अत्र शुक्रं जन्मांतरबीजं वासनाजालं पुण्यापुण्यमयं तत्र तु ते जो मयं केवलं पुण्यमयमिति एवं च निरुपाधिसुखमेव परमः पुरुषार्थो न स्वर्ग इति साधयतामोक्षस्य निर्विषयसुखात्मत्वमुक्तं ॥ १५ ॥ १६ ॥ इति शांति ० मोक्ष ० भा ० नवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १९० ॥ ॥ १९ ॥
 एवं अन्ततात्सत्त्वतमः प्रादुर्भूतमित्यादि पंचमश्रवणेन दुःखादुद्दिश्यो मोक्षं च दुर्लभं मन्वानश्चित्तशुद्धिद्वारामोक्षप्रापकं पुण्यमेव श्रेय इति निश्चितं तद्विशेषफलानि पृच्छति सारासारविवेकार्थं दानस्य दानरूपस्य धर्मस्येत्येकः प्रश्नः ॥ १ ॥ शांतिरुपरतिः ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥